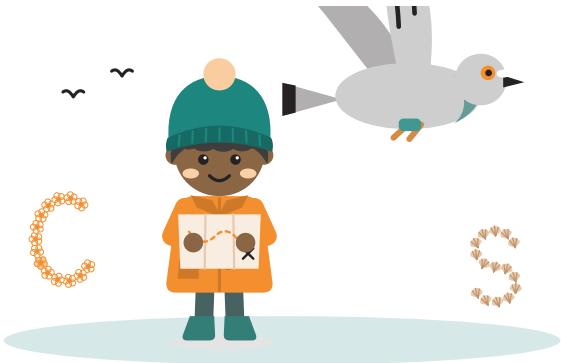
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Cas

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
C	C van Cranberryveld	8
A	A van Appelboomgaard	14
S	S van Sloot	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Polder	26
L	L van Landtong	31
U	U van Uitkijktoren	36
I	I van Iepenlaan	41
M	M van Moeras	46
	De kaart is af!	51
	Wie kwam je tegen?	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op de vensterbank

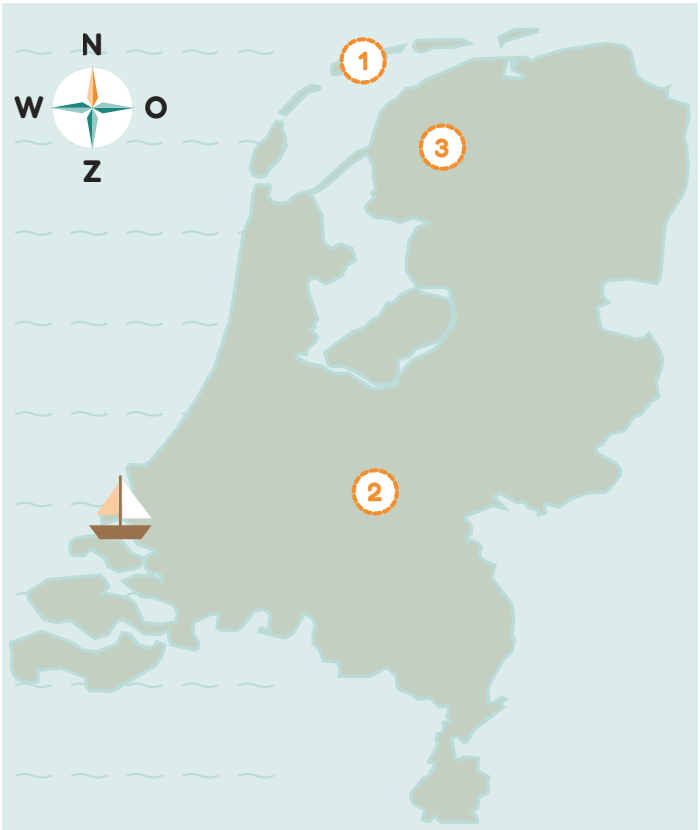

Het was zaterdagochtend. Cas zat op de vloer van zijn kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Cas?’ Cas keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Cas. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van

CAS

De kaart die Pluim bracht. Elk rondje is een plek waar een letter van jouw naam op je wacht.

C van Cranberryveld

Ze stonden op een Waddeneiland, in een vochtig dal tussen de duinen. De grond was zacht en groen, en er groeiden kleine rode bessen. ‘Cranberry’s!’ zei Pluim. ‘Volgens een oud verhaal spoelde hier lang geleden een ton vol cranberry’s aan. Zo zouden ze hier zijn gaan groeien.’ ‘Dus de zee heeft ze geplant?’ vroeg Cas.

Pluim pikte voorzichtig aan een besje.

Hij trok een vies gezicht. ‘Zuur!’ zei hij. ‘Die moet je koken,’ lachte Cas. ‘Met suiker.’ ‘Wie weet,’ zei Pluim. Het werd avond. Er stond een klein plasje water in het duindal. En toen begon het concert.

Errrrr-errrrr-errrrr! Het was een hard, ratelend geluid. ‘Wat is dat voor motor?’ vroeg Cas. Pluim lachte. ‘Geen motor. Dat zijn rugstreeppadden.’ Bij het water zat een pad met een wrattige rug. Over het midden van zijn rug liep een smalle gele streep.

Toen ging de pad op weg. Hij sprong niet, zoals een kikker. Hij liep! Heel snel, met kleine stapjes, net een muisje. ‘Hij rent!’ zei Cas. ‘Een pad die rent!’ ‘Daarom vind ik hem zo leuk,’ zei Pluim. ‘Hij doet het gewoon anders.’

Cas hurkte neer om goed te kijken. Hij raakte hem niet aan. Een pad is een wild dier, en je handen zijn veel te warm voor zijn koele huid.

Echt waar!

De rugstreeppad

De rugstreeppad springt bijna niet: hij loopt snel, als een muisje. Je herkent hem aan de gele streep over zijn rug. 's Avonds roepen de mannetjes heel hard.

Zo groot	5 tot 8 centimeter
Eet graag	kleine insecten, zoals vliegen, mieren en kevers, en spinnen
Herken hem aan	een gele streep over het midden van de rug

Denk mee!

Waarom kun je een pad of kikker beter niet vastpakken?

Controleer je antwoord op p. 59.

L van Landtong

Pluim fladderde van plezier. ‘Nog een letter van míjn naam!’ Cas tikte op het rondje. Woesj! Ze stonden op een landtong: een smal stuk land dat ver het water in stak, als een lange tong.

Aan alle kanten zag je water. Aan het eind stonden een paar oude houten palen. ‘Het lijkt wel of het land zijn tong uitsteekt naar de zee,’ zei Cas. Pluim stak ook zijn tong uit.

Dat lukte niet zo goed met een snavel.

Op de hoogste paal zat een grote zwarte vogel. Hij hield zijn vleugels wijd uit, en hij bewoog niet. Net een vlag. Of een zwarte paraplu. ‘Wat doet hij nou?’ vroeg Cas. ‘Een aalscholver,’ zei Pluim. ‘Hij heeft gedoken naar vis. Nu laat hij zijn vleugels drogen in de zon en de wind.’ ‘Maar hij is toch een watervogel?’ vroeg Cas. ‘Dan wordt hij toch niet nat?’ ‘Zijn veren worden wél nat bij het duiken,’ zei Pluim. ‘Daarom gaat hij daarna zo zitten. Als wasgoed aan de lijn.’

De aalscholver draaide zijn kop. Hij had een haakje aan het puntje van zijn snavel en groene ogen. Toen dook er verderop een tweede aalscholver onder water. Cas wachtte. Hij bleef lang weg. Eindelijk kwam hij boven, met een visje dwars in zijn snavel.

Hup, met de kop naar voren naar binnen. ‘Hij slikt hem in één keer door!’ zei Cas. ‘Zonder kauwen.’ ‘Vogels kauwen niet,’ zei Pluim. ‘Dat zou ik ook niet kunnen.’

